

носятъ муски, да даватъ клетва прѣдъ мечъ, да влизатъ въ църква съ чалма, да носятъ шалвари и др.

Слѣдъ 3 мѣсеца папата изпратилъ назадъ българскитѣ пратеници, а заедно съ тѣхъ изпратилъ и епископитѣ Павла и Формоза, като ги снабдилъ съ граждански законникъ и имъ вржчилъ писмо до Бориса, съ което отговарялъ на зададенитѣ отъ него 106 въпроса. Въ своя отговоръ папата не направилъ като патриарха Фотия точно изложение на вѣрата, а писалъ, че сжщността на християнството се състои въ вѣрата и добритѣ дѣла и че истинската вѣра българитѣ щѣли да научатъ отъ изпратенитѣ духовни лица. А на най-главния въпросъ: „могатъ ли българитѣ да иматъ свой патриархъ“, обѣщалъ да даде точенъ отговоръ, когато се завърнатъ пратеницитѣ му и му съобщятъ, много ли християни има въ България; но за всѣки случай прѣдупрѣдилъ Бориса, че и да се образува единъ день отдѣлна църква въ България, нейниятъ глава може да бжде само архиепископъ, който ще може да се избира отъ мѣстнитѣ епископи, но трѣба да получава непременно потвърждение отъ Римъ.

Папскитѣ пратеници били приети радостно отъ Бориса, който имъ далъ пълно съдѣйствие за отстраняване на всички чужди проповѣдници и за утвърждаване и организиране на католическа църква въ България. Наскоро слѣдъ това пристигнали съ дарове епископъ Ерменрихъ и нѣколко проповѣдници, изпратени отъ Людовика Нѣмски, но като видѣли, че папата билъ вече изпратилъ свои хора, прѣдали дароветѣ на Бориса и се завърнали назадъ. Борисъ се особно привързалъ къмъ епископа Формоза и поискалъ отъ папата да го ржкоположи за български архиепископъ, като помогилъ да му се изпратятъ и свещенници. Папата не се съгласилъ да посвети Формоза, защото се страхувалъ, да не би той поради честолюбивия си характеръ, като има пълната поддръжка на Бориса, да се обяви за самостоеенъ духовенъ началникъ на българитѣ. Тогава вмѣсто Павла и Формоза папата изпратилъ други двама епископи съ нѣколко свещеници и прѣдложилъ на Бориса да си избере, когото иска отъ тѣхъ. Но Борисъ